

С П Е Н А Ү

Пейма е в една от алеите на героичната градина при чешмата с Никола и Мич-бунтар. Слънцето джаря на запад. В едбал седи сѐм. В рѝнатар му работнически вестник, който стои на коленото му. Недалече от него играят деца. Той е замислен и замечтан. Поглежда му в зората някъде в профилът на Витоша, която се огътава на юга. Вече е късна есен и листата от дърветата сапрокапали по алеите и все още зелената трава. Търнолената от децата топка Едбал не забелязва в своя унос и съзрѝвание. По слекато че се опомва и съвзема:

Ето децата там си играят и нито на сън можда им дойде на ума че те ще бъдат жертва на нова война, на стресения в които някой от тях ще погинат като листата на брезите. от есенната смена, а немата така се развиват че развързаната им ще дойде, може би, като грѝм от ясно небе. Не те виня Христо, че ти в своята невинност и младост се влюби, като хлапак в твоята Жени. Не те виня и за това

че ти си осланена война. Преди всичко ти си човек, а живота е тъй кратък! Но питам аз с кой дух, с коя воля ти не понесеш своя непослен вулканически бумтеж. Това е неизмеримо тежко огромно! Да бих могъл да отбия по не пристѝпите на мизерията, на тая моя неизменна спътница от ранно детство. Да бих могъл! Над всичко отгора и болест... С какво борба да вода, кого да надвия? От всякъде врагове, от всякъде завист, злоба. За поезията си за славата не искам да мисля. Песента е в сърцето ми, бунта в гърдите. Но сканш славата ще дойде при мене. /Едно от децата което се е завъртало около него:

Детето: Чичо ти какво си приказваш сам б-б? Да не си болѝн? М-йне казва че само болните блнуват.

Едбал: /с особена гримаса/ Та какво от това?!?,.. ла и ти да си приказваш ме.

Детето: Ама ти си голям, аз с тебе не мога да приказвам. Но ако си болѝн има и лекари. Иди при доктор чичо, той ще ти помогне! Ведиж, като се разболях-лава беше...мама повика лекаря и...после ми мина...

Едбал: /с усмивка/ Значи мина ти, а? И на мене ще мина. И аз чакам лекарна, а не лекар...тя ще ми цериот лоша безверна болест...а аз като порастам ще стана като мене. Ела де! Нали...мисляше да си приказвам? Ние с тебе като

то севижда щесе разбереме!

Детето: А надали! И си голям, на инакото си се разчорлил, страх ме е да серазправам много с тебе. Ти си съмнителен! Е хе знаеме ги ние такива!

Едбал: Ама ти много знаеш, бѝ приятелю! Я ела по насам. Ела де!...А защо съм съмнителен? кажи де!

Детето: Мама казва че всички такива дете носят дѝлги коси са съмнителни. Б-се против буржоазията говорят и носят оръжия. Затова не искам да се приближавам, по отгоре на това и сам си приказваш!

Едбал: Ако де! Но нали не съм страшен. Ето ние сме вече с тебе приятели. Ти ми говориш, а аз те слушам, нали ти казах аз не съм лош човек и много обичам децата като тебе!